

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M.P.**,
w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary
pozbawienia wolności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 28 września 2023 r.,
kwestii dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania w sprawie
zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9
maja 2022 r., sygn. akt II AKzw 209/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu
Okręgowego w Płocku z dnia 1 lutego 2022 r., sygn. akt III Kow 1639/21/wz,

p o s t a n o w i ł:

- 1. na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2022 r., sygn. akt II AKzw 209/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 1 lutego 2022 r., sygn. akt III Kow 1639/21/wz, wobec jego oczywistej bezzasadności;**
- 2. pozostawić bez rozpoznania wniosek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 22 listopada 2022 r. skazany M.P. zwrócił się do Sądu Okręgowego w Płocku o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt III Kow

1639/21/wz (II AKzw 209/22 Sądu Apelacyjnego w Łodzi) lub, w przypadku braku decyzji o jego wznowieniu, o potraktowanie tego wniosku jako nowego wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. W uzasadnieniu wniosku skazany stwierdził, że zwracał się do Sądu Okręgowego w Warszawie o „usunięcie z obrotu prawnego ENA”. Podniósł, że w związku z sygnalizowanymi nieprawidłowościami co do ENA, błędna jest argumentacja Sądu Okręgowego w Płocku i Sądu Apelacyjnego w Łodzi o konieczności umorzenia postępowania wykonawczego z uwagi na fakt, że skazany przebywa na terenie Wielkiej Brytanii i tam odbywa karę, a więc sąd polski nie jest właściwy do rozpoznania jego wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie. Skazany podkreślił, że z uwagi na „bezprawność ENA”, a także brak sądów penitencjarnych w strukturze sądownictwa brytyjskiego, sądem właściwym do rozpoznania jego wniosków o warunkowe przedterminowe zwolnienie powinien być sąd w Polsce. Podkreślił, że w jego ocenie Polska od 16 lat łamie wobec niego prawo.

Pismem z dnia 5 stycznia 2023 r. Sąd Okręgowy w Płocku przekazał pismo skazanego do Sądu Najwyższego jako wniosek o wznowienie postępowania.

Pismami z dnia 4 maja 2023 r. (odręcznym k. 19 i przesłanym mailem k. 24) skazany zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wyznaczenie do niniejszego postępowania obrońcy z urzędu w osobie adw. prof. W.G. lub adw. M.S., a także przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka – notariusza J.G.

Pismem z dnia 1 maja 2023 r. skazany zwrócił się jednocześnie do Sądu Najwyższego, jak i do Rzecznika Praw Obywatelskich, zawierając w nim krytykę stanowiska Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 5 marca 2023 r. zajętego w jego sprawie.

Mailem z dnia 23 lipca 2023 r. skazany przedłożył kopię pisma zatytułowanego „A.”, które jego zdaniem zyskało moc wyroku i powoduje uniewinnienie skazanego od wszystkich zarzutów w sprawie XVIII K 187/16 Sądu Okręgowego w Warszawie oraz od zarzutów, w oparciu o które wydano ENA. Pismem z dnia 23 lipca (data wpływu 31 lipca 2023 r.) skazany przesłał oryginał pisma „A.” i dokumentację z nim związaną.

Mailem z dnia 18 sierpnia 2023 r. skazany przedłożył pismo procesowe zatytułowane „dowody zezwalające na uchylenie wyroków będących w

zainteresowaniu niniejszego postępowania”. W dniu 28 sierpnia 2023 r. (k. 64) do Sądu Najwyższego wpłynął oryginał ww. pisma.

Mailem z dnia 24 września 2023 r. wnioskodawca przesłał uzupełnienie wcześniejszych pism, tym razem załączając pismo procesowe i dokumentację na okoliczność legalności funkcjonowania Europejskiego Sądu Arbitrażowego w Ciechanowie oraz legalności wydanych przez ten Sąd decyzji.

Te pisma, które sukcesywnie były nadsyłane przez skazanego w tej sprawie a nie dotyczyły wznowienia postępowania w sprawie o warunkowe przedterminowe zwolnienie, zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2022 r., sygn. akt II AKzw 209/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 1 lutego 2022 r., sygn. akt III Kow 1639/21/wz, zostały przekazane Przewodniczącemu Wydziału, celem podjęcia stosownych decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego M.P. jest oczywiście bezzasadny i dlatego Sąd Najwyższy odmówił jego przyjęcia do rozpoznania.

W pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że Sąd Najwyższy zakwalifikował tę sprawę jako sprawę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem o umorzeniu postępowania wykonawczego w przedmiocie wniosku skazanego o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. To wznowienia tego postępowania domaga się skazany w piśmie inicjującym postępowanie (przez wskazanie, że wnosi o wznowienie postępowania „w ww. sprawie”, odwołując się do wskazanych w *petitum* pisma sygnatur spraw III Kow 1639/21/wz i II AKzw 209/22) oraz wnosząc o ewentualne potraktowanie jego pisma jako nowego wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. Nieuprawnione jest zatem twierdzenie skazanego, zawarte w mailu z dnia 23 lipca 2023 r., że powziął informację, iż niniejsze postępowanie dotyczy wznowienia w sprawie XVIII K 187/16 Sądu Okręgowego w Warszawie.

Z uwagi na powyższe trzeba odnieść się do dopuszczalności wznowienia postępowania w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia *in*

genere. Dopuszczalne jest wznowienie postępowania wykonawczego w zakresie przekraczającym możliwość zmiany postanowienia na podstawie art. 24 § 1 k.k.w. Mając na względzie to kryterium, w orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że postanowienie w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia jest orzeczeniem, którym zakończono postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2015 r., V KO 43/15; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2021 r., V KO 21/21). Tym samym złożenie wniosku o wznowienie postępowania było w tej sprawie dopuszczalne. Jednocześnie, jako że zakres wznowienia postępowania musi przekraczać możliwość orzekania na podstawie art. 24 § 1 k.k.w., wznowienie postępowania wykonawczego w trybie przewidzianym w Rozdziale 56 k.p.k. jest możliwe jedynie w przypadku wystąpienia przesłanek prawnych, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 540 §§ 2 lub 3 k.p.k. albo w art. 542 § 3 k.p.k., tj. ujawnienia się uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2010 r., III KO 33/10; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2004 r., IV KO 35/04).

Argumentacja przedstawiona przez skazanego nie odnosi się do żadnej z ww. podstaw wznowieniowych. Skazany nie wykazał, aby w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), albo że potrzeba wznowienia nastąpiła w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub organu międzynarodowego (art. 540 §§ 2 lub 3 k.p.k.). Autor wniosku nie wskazuje także na tzw. bezwzględną przyczynę odwoławczą zaistniałą w postępowaniu objętym wnioskiem (art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 k.p.k.). Skazany kwestionuje głównie pogląd prawny wyrażony w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2022 r., sygn. akt II AKzw 209/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 1 lutego 2022 r., dotyczący wykładni art. 3 § 2 k.k.w. i uznania, że polski sąd penitencjarny nie jest właściwy do orzekania o warunkowym przedterminowym zwolnieniu skazanego z odbycia reszty kary pozbawienia wolności w razie jej wykonywania poza terytorium Polski. W tym kontekście trzeba podkreślić, że wyrażenie przez sąd w prawomocnym orzeczeniu określonego poglądu prawnego w zakresie wykładni prawa, nawet błędnego, nie stanowi ustawowej przesłanki wznowienia postępowania karnego. Sąd Najwyższy

tym stwierdzeniem w żadnym razie nie dokonuje oceny, czy zaskarżone osobistym wnioskiem skazanego postanowienie wyraża taki błędny pogląd prawny. Istotne jest jedynie to, że argumenty skazanego zawarte w jego wniosku nie wskazują na żadną z ustawowych przesłanek wznowienia postępowania karnego.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od adwokata lub radcy prawnego bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Jako że argumentacja wniosku skazanego jest oczywiście bezzasadna i skazany nie odnosi się do żadnej z podstaw wznowieniowych, należało rozpoznać wniosek właśnie w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Z uwagi na odmowę przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia skazanego z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, bezprzedmiotowe było rozpoznawanie wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu, tym samym wniosek ten pozostawiono bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

(TM)

[ms]